

O rybě Magdě

Rybka Magda měla skvělý život, nic nemusela dělat. Jenom si hrát s ostatními dětma třeba na schovávanou. Třpytivá voda jejího rybníku, kde žila společně se svou velkou rodinou, jí plynula kolem jejích ploutví a jí se to líbilo. Ráda plavala a hrála si se svým mladším bráškou Martinem. Nejraději si hráli na schovávanou mezi řasami a slizkými kamínky. Někdy taky poslouchala vyprávění své prababičky. Byla už hodně stará. Její brýle se třpytily slunečními paprsky, které se dostali až na dno jezera. Ještě si toho dost pamatovala ze svého dětství, takže vždycky měla minimálně jedno vyprávění připravené, aby se pravnoučata nikdy u ní nenudila.

Dosavadní největší bod zlomu jejího života bylo to, že musela začít chodit do školy. Do té nudné školy, kde musela jen být v lavici a poslouchat výklad. Většinou spíš koukala z okna a nedávala pozor. Učitel už jí mnohokrát napomínal „Magdo dávej pozor, jestli nebudeš dávat pozor, budu muset poslat tvým rodičům vzkaz.“ Ale Magda si z toho nic nedělala a dál koukala na ostatní ryby, jak si plavou vodou. Toho dne, když plavala domů, tak se jí moc nechtělo.

Byla smutná, že musí chodit do školy, takže si nemůže hrát s Martinem. Když jí kolem ploutví plynula studená voda, tak trochu zrychlila. Protože právě proplouvala čtvrtí, kde se nedějí hezké věci. Už když se blížila ke svému domu, tak už z dálky viděla, jak na ni Martin čeká společně se svými kamarády.

„Kde jsi byla Magdo, zase za školou?“ ptal se zaujatě Martin a usmíval se při tom. Magda ho nechtěla zklamat tím, že by řekla že byla ve škole. On věděl, že školu nenávidí, a tak mu řekla, že tajně chodí za školu, aby si nemyslel, že je nějaká sardinka (rybí nadávka). Oddychla si, že už je doma a odpověděla: „Samozřejmě, co si o mě myslíš, že budu chodit do školy. Pfff, tak to jsi vedle.“ Martin překvapen tak ostrou odpovědí odvětil: „A půjdeš si se mnou zahrát na schovku? Poplaveme do míst, kde jsme ještě nikdy nebyli. Tam bude nejlepší schovávaná, kterou jsme kdy hráli.“ Nebyli tam kvůli povídačkám, protože jakási pověst říká, že tam žije velký sumec a ten je dokonce masožravý. Nikdo si s ním nechtěl začínat. A navíc to měli zakázané tam plavat. Maminka jim to zakázala ze strachu, že by se jim mohlo něco stát. Ale malý Martin byl tvrdohlavý, takže museli hned vyrazit, aby pak ještě stihli večeři. Cestou se Magda snažila Martina přemluvit, aby tam nejezdili, ale Martin se nedal.

Doplavali na místo, kde měl být údajně obrovský sumec. Nevypadalo to tu tak zle. Řasy tu byly zelenější než kde jinde. Kameny nebyly tak slizké a sluneční paprsky zde dopadaly až na samé dno. Voda tu byla taky teplejší a příjemnější. Magdě se zde líbilo. „Já říkal, že tady bude nejlepší hra na schovávanou. Je tu hezky a nikdo tu není. Není to paráda?“ říkal jí Martin s vyčítavým pohledem. Magda, která se styděla za to, že mu nevěřila odpověděla: „Ehh, no je to tu pěkné. To musím uznat, ale co když připlave ten sumec a navíc maminka nám zakázala tady být. Co když se nám něco stane?“ Když toto říkala, tak se rozhlížela všude kolem s takovým strachem v očích, že i Martin poznal, že se bojí. „Ále... Ty tomu věříš, že tady něco takového je?“ Magda radši chvíli mlčela. Nechtěla být sardinka u svého bratra, se kterým si nejvíce rozuměla. Po chvíli tedy navrhla: „Jdeme teda hrát na tu schovku nebo tady budeme takhle stát do soumraku?!“ Martin prohlížející si hezkou krajinu kolem jen kývl hlavou a naznačil, že se bude schovávat. „Počítej do dvaceti a já se zatím schovám.“ Zavolal na ni Martin přes ploutev a plaval se schovat. Magda tedy plavala ke staré plechovce od fazolí, aby si dala

ploutve přes oči a začala počítat. Když byla asi u 12, slyšela jak ji Martin volá. S hrůzou si uvědomila, že možná potkal sumce, ale když k němu doplávala, zjistila, že to bylo mnohem horší než si myslela. Nebyl tam ani sumec ani nikdo jiný. Jen Martin měl v puse nějakou třpytivou věc. „ To je dobrý tady to jídlo.“ „ Martine ne! Nejez to!“ Magda věděla co to je. Slyšela o tom vyprávět prababičku. Byl to rybářský háček. Chytali na ně ryby taková velká stvoření. Nemělo ploutve, jen nějaké výrůstky. Někdy to viděla i u nich, že jsou na hladině a leží tam. Přemýšlela, jak se to jmenovalo. Lidi. Martin se na ni s leknutím podíval. „ Proč bych to nemohl jíst, je to strašně dobrý a našel jsem to sám.“ „ Ale to je háček. Pamatuješ si, jak nám o nich prababička vyprávěla? Jsou nebezpečné!“ Martin si hned uvědomil, o co jde a hned přestal, ale nešlo se mu z toho dostat. Měl to zapíchnuté ve tváři a už to začínalo bolet. Popadla ho panika, že by to mohl být jeho konec. Mrskal sebou víc a víc a nakonec háček ze sebe vytrhl. Zrovna v čas, protože se háček začal blížit k hladině. Málem byl i on na suchu. Zadíchaný doplaval k Magdě „ Fuj, tak to bylo o fous. Možná kvůli tomuhle sem máme zakázáno chodit.“ Magda mlčela. „ Víš co se ti mohlo stát! Málem jsi umřel. Sem už nikdy nepůjdeme.“ Magda se vydala směrem domů. Martin nic neříkal. Bolela ho tvář a nevěděl, co řekne doma. To si maminka bude myslet, že se porval nebo něco takového. Celou cestu oba mlčeli. Magda byla vystrašená, co na to řeknou jejich rodiče. Naštěstí to ještě dopadlo dobře, ale bylo to o šupinu. Z dále už vyhlíželi jejich dům. Když ho konečně zahlídli, tak přidali do tempa. Už se těšili, až se nají a pak si lehnou do své postele.

Ponaučení na závěr: Zákazy mají svůj důvod, proto prosím, abyste je dodržovali. Nemuselo to dopadnout tak dobře jako u Magdy a Martina.